

1

Splynout s davem, sehrát to podivné drama tak, aby si nikdo ničeho nevšiml a na nic si nevzpomněl.

Jogging a příslušný úbor, to kvůli nenápadnosti. V sedm hodin ráno všichni v River Parku běhají. Ve městě, kde se čas počítá na minuty, kde má každý nervy napjaté k prasknutí, každý běhá: běhá, aby si udržel figuru a zdraví, aby vymazal únavu z předešlého dne, aby předešel stresu ze dne nadcházejícího.

Lavička; nohu položit na sedadlo, znovu si převázat tkaničku a počkat, až se cíl přiblíží. Kapuce shrnutá do čela sice omezuje rozhled, ale zase dobře zakrývá obličej. Přestávky využít ke zklidnění dechu, ruka se nesmí třást. Nezáleží na tom, že se potí, podezřelé to nebude, tady se potí všichni.

Jakmile se objeví, nechat ho běžet, počkat pár vteřin a potom se za ním znovu rozběhnout drobným klusem. Zachovávat od něj patričnou vzdálenost až do příhodného okamžiku.

Seidemkrát opakování jedné a těžké scény. Každé ráno po celý týden, ve stejnou hodinu. Pokaždé bylo pokušení

dotáhnout to do konce naléhavější. Ale úspěch vyžaduje dobrou přípravu. Nemá právo na omyl.

A teď je tady, přibíhá po Charles Street, věrný svému zvyku. Čeká, až padne autům červená, aby mohl přejít první čtyři pruhy West Side Highway. Auta míří k severu města, lidé spěchají do práce.

Už doběhl k refýži uprostřed vozovky. Svítící panáček na semaforu bliká. Auta ve směru TriBeCa a Financial District jedou nárazník na nárazníku, ale on se stejně pouští mezi ně. Jako vždycky odpovídá na troubení klaksonů zvednutou pěstí s prostředníkem vztyčeným k obloze, zahne doleva a běží po cestě pro pěší podél řeky Hudson.

Proběhne svých dvacet bloků mezi jinými běžci, zarduje se, že za sebou nechává ty, co nejsou ve formě jako on, a zanádá na ty, co ho předběhnou. Není to ostatně jejich zásluha, je jim o deset nebo dvacet let míň než jemu. Když jemu bylo osmnáct, byla tahle část města nepoužitelná, ale on patřil k prvním, kteří se tu při běhu zadýchávali. Z přístavních skladišť na pilotech, která tu kdysi páchla rybinou a rzí, už toho moc nezbylo. Pach krve. Jak se jeho město za posledních dvacet let změnilo! Omládlo, zkrásnělo; a jemu se léta pomalu vepisují do tváře.

Svívalo a na druhé straně řeky zhasínala světla Hobokenu, hned po nich to zhaslo v Jersey City.

Jen ho neztratit z dohledu; jakmile dorazí na křižovatku s Greenwich Street, seběhne z pěší stezky. Musí to udělat předtím. Dnes ráno nedoběhne do Starbucks Coffee, kde si obvykle dává mocaccino.

Až bude míjet molo číslo 4, doběhne ho ten stín, který ho sleduje, aniž to tuší.

Ještě jeden blok. Zrychlit klus, vmísit se do skupiny, která se na tomhle místě utvoří, protože pěšina se tu zužuje a nejpomalejší běžci zdržují ty nejrychlejší. Dlouhá ostrá čepel vyklouzne z rukávu, odhodlaná ruka ji pevně stiskne.

Musí bodnout mezi vrcholek křížové kosti a poslední žebro. Krátké bodnutí co nejhlouběji, aby ostří proniklo ledvinami a dostalo se až k břišní tepně, pak ostří vytáhnout. Při vytahování způsobí úzká čepel v ráně nenapravitelné škody a potrvá dost dlouho, než někdo zjistí, co se vlastně stalo, než přijede ambulance, než ho dopraví do nemocnice a dostanou na operační sál. Ani se zapnutou houkačkou není snadné dojet do nemocnice, je nejhorší ranní špička a provoz je tak hustý, že řidič sanitky může jenom kvílet nad svou bezmocností.

Přede dvěma lety by měl možná šanci z toho vyváznout. Ale mezitím zavřeli St Vincent Hospital, aby udělali radost obchodníkům s nemovitostmi, a nejbližší rychlá pomoc je na východě, na druhém konci River Parku. Do té doby vykrvácí.

Vlastně ani nebude moc trpět. Jenom pocítí chlad, stále větší chlad. Bude mu zima, pomalu ztratí cit v údech, bude cvakat zuby a nedokáže mluvit, co by také řekl? Že pocítil ostré bodnutí v zádech? To je toho! A jaký závěr by z toho mohla udělat policie?

Dokonalé zločiny existují, ti nejschopnější policajti vám poví, že končí kariéru se svědomím obtíženým těžkým břemenem, jaké představují nevyřešené případy.

Konečně je tam, kde má být. To gesto bylo mnohokrát nacvičené na pytlí s pískem, ale přece jenom je jiný pocit, když ostří pronikne lidským tělem. Hlavně nesmí narazit na kost. Kdyby bodnutí skončilo na obratli, celá akce by

selhala. Jehlice se musí zabodnout hluboko a okamžitě se vrátit do rukávu.

Potom poběží dál stejnou rychlostí, nesmí se ohlédnout, musí vydržet a zůstat anonymní v davu běžců, ničím na sebe neupozornit.

Tolik hodin přípravy a celé to zabere jen pár vteřin.

Potrvá chvíli, než zemře, patrně čtvrt hodiny, ale dnes ráno kolem půl osmé vydechne naposledy.